

РЕШЕНИЕ

№ 433

гр. Плевен, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно
гражданско дело № 20234400500673 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение на Плевенски Районен съд, V-ти гр.с. №1067 от 19.07.2023г., постановено по гр.д. №1102/2023г. по описа на същия съд е признато за установено на основание чл.422 във вр.чл.124 ГПК, че В. Ц. Ф., ЕГН ***** от гр.***** дължи на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ и КАНАЛИЗАЦИЯ” ЕООД, ЕИК 824106518, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „Сан Стефано” № 25, следните суми: **616.36 лева** - главница за потребени, но незаплатени ВиК услуги за периода 30.10.2019г.-25.05.2022г., предоставени на адрес: гр.*****, с ИТН *****, абонат № 9092; **101.94 лева** - лихва за забава за периода 29.11.2019 г. до 21.11.2022г.; законна лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 29.11.2022 г. до окончателно изплащане на вземането, които суми са били присъдени със заповед за изпълнение № 3459/30.11.2022г. по ч.гр.д. 6284/2022г. на ПлРС. Със същото решение на ПРС на основание чл.78 ал.1 ГПК В. Ц. Ф., ЕГН ***** от гр.***** е осъден да заплати на „В и К“ ЕООД, ЕИК 824106518, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „Сан Стефано” №25, разноси в исковото производство в размер на 425 лв. С

решението на ПРС В. Ц. Ф. е осъден да заплати на „В и К“ЕООД гр.Плевен разноски по заповедното производство по ч.гр.д. № 6284/2022г. на ПлРС в размер на 75 лв.

С определение на ПРС №3988 от 10.09.2023г.,постановено по гр.д. №1102/2023г.е оставено без уважение искането на особения представител на ответника В. Ф.–адвокат З. Т. за изменение на разпореждане №4548/19.04.2023г.и определение №1983/04.05.2023г.в частта относно размера на определеното възнаграждение за особен представител от 300лв.на 400лв.като неоснователно.

Срещу решението на ПРС е постъпила въззивна жалба от ответника В. Ц. Ф. чрез назначения му особен представител адвокат З. Т. от ПАК,с която същото се обжалва като неправилно и незаконосъобразно.Твърди се,че между страните е налице услуга за периода от 30.10.2019г.до 25.05.2022 г.,че дори и искът по чл.422 ГПК да е предявен в едномесечния преклузивен срок по чл. 415 ал.4 ГПК, вземането е погасено по давност,доколкото от датата на издаване на заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист до предприемането на действия за принудително изпълнение са изтекли повече от три години,поради което правото на принудително изпълнение е погасено.В жалбата въззивникът се позовава на дадените указания в т.9 на ТР № 4 от 18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г.,където е прието,че с разпоредбата на чл.422 ал.1 ГПК /според която искът за установяване съществуването на вземането се смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение/, е създадено изключение от общото правило на чл.125 ГПК относно момента на предявяване на иска и възникване на съответните правни последици /вкл. прекъсване и спиране на давността/. Посочената в нормата на чл.422 ал.1 ГПК фикция обаче не означава, че съществуването на материалното право се установява единствено към този момент, без да се съобразяват фактите от значение за спора към момента на формиране на силата на присъдено нещо, а именно - приключване на съдебното дирене, след което решението влиза в сила.В производството по чл.422 ГПК общото правило на чл.235 ал.3 ГПК е приложимо, като съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, а това са фактите, настъпили след предявяване на иска, респ. - след момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Стъпвайки на постановките на цитираното тълкувателно решение, в т.1.2. от ТР № 8 от 21.02.2019 г. по тълкувателно дело № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС се акцентира върху приложението на чл.235 ал.3 ГПК относно фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение,с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в

образувания изпълнителен процес. Изведен е извод, че последователното прилагане на този принцип, а и на нормата на чл.235 ал.3 ГПК, налага при разрешаване на спор по чл.422 ГПК да се вземе предвид настъпването на падежа на определени вноски в хода на производството, въпреки липсата на надлежно обявена предсрочна изискуемост на кредита преди подаване на заявлението.

В т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС /относно приложението на чл.116 б. „в" от ЗЗД при молба за издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание по чл.242 ГПК - отм./ се правят разяснения, че сега действащият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността.Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането по чл.422 ал.1 ГПК, като предявяването му има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415 ал.1 ГПК. В жалбата подробно са описани мотивите на ВКС в цитираното ТР на ОСГТК №2/26.05.2015г.Изложени са доводи,че при спазен едномесечен срок по чл.415 ГПК за предявяване на иска по чл.422 ГПК, прекъсването на давността от момента на подаване на заповедта за незабавно изпълнение,възниква само ако изпълнението е предприето действително незабавно,в разумен срок и при липса на бездействие от страна на кредитора.В заключение въззивникът счита,че решението на ПРС е неправилно,тъй като тригодишната погасителна давност относно вземането е изтекла ,което води до извода за несъществуване на спорното вземане.

Срещу определението на ПРС в частта за разноските е постъпила и частна жалба от адвокат З. Т.,с която същото се обжалва като неправилно и необосновано.Твърди се,че е нарушена разпоредбата на чл.47 ал. 6 ГПК и обжалваното определение е издадено в противоречие с ТР№6/2013г.на ОСГТК на ВКС,като съдът неправилно е преценил сложността на делото.Жалбоподателят счита,че делото се отличава с правна и фактическа сложност ,независимо,че иска не е в голям размер.В заключение моли Окръжния съд да отмени като неправилно определението на ПРС и да присъди разликата в хонорара.

В съдебното заседание на 01.11.2023г.пред ПОС,въззивникът чрез назначения му особен представител поддържа подадената въззивна жалба , както и частната жалба и моли съда ги уважи.

Въззиваемото дружество „Водоснабдяване и канализация“ЕООД гр.Плевен,представявано от инж.К. Т.-управител,чрез юрисконсулт Л. Г. е депозирало писмен отговор в срока по чл.263 ал.1 ГПК,в който взема становище,че жалбата е неоснователна,а обжалваното решение на ПРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.Посочено е,че според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС по тълк. дело № 3/2011 г., понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111,6 "в" от ЗЗД се характеризира с изпълнение на

повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл вземанията на водоснабдителното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111,6 "в" от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при сročните задължения, каквито са процесните за главница, давността тече от деня на падежа. Задълженията на въззивника за заплащане стойността на доставените ВиК услуги са възникнали като сročни - според чл. 33, ал. 2 от ОУ за предоставяне на ВиК услуги. Според тази разпоредба потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползването от тях ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране, а съгласно чл. 33, ал. 1 от същите ОУ, ВиК операторът издава ежемесечни фактури. Изложени са доводи, че за всяка една от претендираните главници, касаещи посочения период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за тяхното заплащане. В случая фактурата за доставените ВиК услуги за първия месец от исковия период е издадена на 30.10.2019г. Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В конкретния случай вземането на ищеца е станало изискуемо на 30.11.2019г. - датата на която изтича срока по чл. 33, ал. 2 от ОУ за предоставяне на ВиК услуги на потребителите. Вземането за стойността на доставените ВиК услуги за първия месец от исковия период е изискуемо, до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 29.11.2022г., като се твърди, че не са изтекли 3 години по отношение на вземането за главница за нито едно от месечните задължения на ответника. При неспазване на сроковете за плащане на изразходваното количество вода се заплаща законна лихва по реда на чл. 86, ал. 2 от ЗЗД /чл. 40, ал. 1, изр. второ от Наредба № 4/. Съгласно чл. 116, б. "б" от ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск. Депозираното заявление по чл. 410 от ГПК срещу ответника, по което е образувано на 29.11.2022 г. ч. гр. д. № 6284/2022 г. по описа на РС Плевен е преди изтичане на три годишния давностен срок, поради което възражението за погасяване по давност на исковите суми се явява неоснователно. С подаване на заявлението се прекъсва давността по смисъла на чл. 116, б. "б" от ЗЗД, тъй като давността се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането. След като иска по чл. 422, ал. 1 от ГПК е предявен при спазване срока по чл. 415 от ГПК, то давностният срок е прекъснат от датата на подаване на заявлението в заповедното производство и давност не тече на основание чл. 115, б. "ж" от ГПК докато трае настоящия съдебен процес за вземането. Предявяването на иска по чл. 422 от ГПК в срока по чл. 415 от ГПК прекъсва давността от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение, само ако изпълнението е предприето

действително незабавно, респективно в разумен срок и при липса на бездействие от страна на кредитора. В този смисъл в отговора са посочени Решение № 118 от 12.12.2019 г. по т. д. № 2288/2018 г. на ВКС, II т. о., както и Решение № 73 от 01.03.2023г. по в.т.д. № 610/2022 на Апелативен съд-Пловдив, където е застъпено становище, че липсва бездействие на кредитора, в заповедното производство при издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, тъй като препис от нея се връчва на длъжника за възражение от заповедния съд и изпълнителен лист може да се издаде едва след влизането ѝ в сила /чл.416 от ГПК/. Преди този момент кредиторът няма правна възможност да действа по изпълнението ѝ.Правилото, че погасителната давност се прекъсва с предявяване на иска за съществуване на вземането, но към минал момент -този на подаване на заявлението,ако искът е предявен в срока по чл. 415 от ГПК,съгласно прогласеното в чл. 422, ал. 1 ГПК обратно действие на исковата молба, важи безусловно за заповедите по чл. 410 от ГПК.В заключение въззиваемото дружество моли Окръжния съд да отхвърли като неоснователна подадената срещу решението на ПРС въззивна жалба и същото да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.Претендират се и направените по делото разноски на осн.чл.78 ал.8 ГПК-юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лв.

В срока по чл.248 ал.2 ГПК е постъпил писмен отговор на частната жалба от „ВиК“ЕООД гр.Плевен чрез юрисконсулт Л. Г.,в която е взето становище,че същата е неоснователна,а изводите на ПРС правилни и законосъобразни.

В съдебното заседание на 01.11.2023г. въззиваемото дружество“ВиК“ЕООД Плевен,представявано от юрисконсулт Л. Г. поддържа доводите,изложени в писмените отговори на въззивната и на частната жалба. Претендират се и направените по делото разноски за настоящата инстанция в размер на 150лв.юрисконсултско възнаграждение,съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Окръжният съд, като прецени посочените във въззивната и в частната жалба оплаквания,становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 ал.1 ГПК,от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Частната жалба е подадена в срока по чл.275 ал.1 ГПК,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима.Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От приложеното ч.гр.д. № 6284/2022г. по описа на ПРС се установява, че същото е образувано на 29.11.2022г.,на основание подадено от „В и К“ЕООД гр.Плевен заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК срещу В. Ц. Ф..Заявлението е уважено,като ПРС е издал заповед за изпълнение на парично задължение № 3459/30.11.2022г.,с която е разпоредено длъжникът В. Ц. Ф. да заплати на „ВиК“ЕООД гр.-Плевен следните суми: **616.36 лева** - главница за потребени, но незаплатени ВиК услуги за периода 30.10.2019г. – 25.05.2022г., **101.94 лева** - лихва за забава за периода 29.11.2019 г. до 21.11.2022г.;законна лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 29.11.2022г. до окончателно изплащане на вземането, както и направените деловодни разноски: 25 лв. за държавна такса и 50 лв. юрк. възнаграждение на основание чл.78 ал.8 ГПК.В самата заповед е отразено,че вземането произтича от следните обстоятелства: предоставени,но незаплатени ВиК услуги,за които са издадени фактури в периода 30.10.2019г.до 25.05.2022г.,които услуги са предоставени на адрес – гр.******,с ИТН ******,абонат №9092. Горепосочената заповед е връчена на длъжника по реда на чл. 47 ал. 5 от ГПК, поради което на основание чл.415,ал.1,т.2 ГПК заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземанията си в едномесечен срок.На това основание кредиторът-„ВиК“Плевен“ЕООД гр. Плевен е предявил иск с правно основание чл.422 ГПК за установяване съществуване на вземането си –главница и лихва в горепосочените размери, предмет на разглеждане в настоящото производство,като е спазен едномесечния срок по чл.415 ал.4 ГПК.

За да уважи така предявения иск изцяло,ПРС е приел,че за процесния период ответникът е бил собственик на целия имот,че той като собственик е бил потребител на ВиК услуги, имотът е присъединен към мрежата на ищеца, има отчитания по водомер и е налице месечно отчитане на потребените услуги.Съдът е счел ,че от значение е собствеността на имота,а не обстоятелството на чие име е водена партидата,доколкото няма твърдения и данни по делото върху имота да е учредено право на ползване на друго лице, което да освобождава ответника от качеството на потребител.Съдът е приел,че уговореното в нот.акт за дарение от 1992г.право на обитаване на Р. Ф.а в процесния имот/майка на ответника/ не представлява учредено право на ползване ,че дори да се приеме,че върху ид.ч.от имота е учредено право на

ползване,същото е погасено със смъртта на Р. Ф.а през 2012г.,а исковата претенция касае периода 2019-2022г.Първоинстанционният съд е приел,че вземанията на „ВиК“ имат характера на периодични плащания,но тригодишната погасителна давност,съгласно чл.111,б.“в“ЗЗД не е изтекла нито за главниците по отделните фактури,нито за лихвите по тях,като е счел,че направеното от особения представител на ответника възражение за погасяване на вземането по давност е неоснователно. Изложените от ПРС доводи и съображения за уважаване на предявения иск са правилни, законосъобразни, кореспондират с представените по делото доказателства и се възприемат изцяло от въззивната инстанция.

От представените с исковата молба общо 32 броя фактури/л. 17- 48 от делото на ПРС / ,издадени от „ВиК“ЕООД гр.Плевен,които не са оспорени от ответника,безспорно се установява,че за процесния период 30.10.2019г.-25.05.2022г.за всеки отделен месец е издавана фактура за стойността на доставеното количество вода в имот,находящ се в гр.***** ,като партидата на абонат № 284281 е водена на името на Р. Й. Ф.а/майка на ответника В. Ф./.Освен посочените фактури за предоставени в имота ВиК услуги,от ищеца са представени и два констативни протокола за посещение на адреса от 01.02.2022г. и 14.02.2022г., неподписани от абоната,покана за доброволно плащане, на която е отбелязано, че абонатът не е открит и справка за консумация за доставеното количество вода в процесния имот за периода 01.10.2019г.-31.05.2019г.

Безспорно от представените по делото доказателства се установява, че въззивникът и ответник пред ПРС В. Ф. от 1992г. е бил собственик на процесния имот в гр.***** ,за който са издадени горепосочените фактури .С договор за дарение, обективиран в нотариален акт №34/1992г.е придобил чрез дарение 5/6 ид.части от имота от своята майка Р. Й. Ф.а и от своята сестра П. Ц.а Ф.а,а останалата 1/6 ид.ч.от имота е придобил по наследство от своя баща.В този смисъл са представения договор за дарение ,обективиран в нот.акт №34/1992г.,както и приложената справка от Агенцията по вписванията.От същата е видно,че на 12.01.2015г.върху гореописания имот е вписана учредена от В. Ф. договорна ипотека за обезпечаване вземане по договор за заем.

Установява се от представените писмени доказателства,че гореописаният

имот е продаден на публична продажба, като с постановление за възлагане на ЧСИ Т. К. по изп.д.№946/2020г. целият имот е възложен на „ЗИЗИ-ВЛ „ЕООД гр.Плевен.Постановлението за възлагане е влязло в сила на 15.03.2022г., като на 26.05.2022г.юридическото лице - нов собственик на имота е въведено във владение.На същата дата 26.05.2022г.новият собственик е подал заявление до „ВиК“ЕООД за откриване на партида на негово име,като в заявлението е посочено,че преди това партидата се е водила на името на Р. Й. Ф.а.

По делото са приложени Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите,в сила от 30.09.2014г.Същите са публикувани на 29.08.2014г. във вестник „Новинар“.

От изготвените служебно от ПРС справки от НБД Население, се установява,че ответникът В. Ф. е син на Р. Й. Ф.а /посочена като абонат във фактурите/, че същата е починала на 02.06.2012г. и след смъртта си е оставила за наследници ответника и неговата сестра П. Ф.а – Й..

Правилни са изводите на ПРС,че отношенията между страните – ищецът като ВиК оператор и ответникът като собственик на водоснабден имот за процесния период се уреждат от разпоредбите на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, Наредба № 4 от 14.09.2004 г.за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи,както и от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на ищеца.За претендиращия период 30.10.2019г.до 25.05.2022г./датата на осъществения въвод в имота/ ответникът е бил собственик на целия имот .Независимо, че партидата се е водила на името на неговата майка Р. Ф.а,поч.през 2012г.,именно въззивникът като собственик,съгласно § 1, ал.1 т. 2 б. „а „от ДР на ЗРВКУ и на чл.3 ал. 1 т. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. е бил потребител на ВиК услуги за процесния период.Собствения на ответника имот е присъединен към мрежата на „ВиК“ЕООД гр.Плевен,този имот има абонатен номер при ищеца, има отчитания по водомер,като в ежемесячните фактури е отразено количеството доставена вода до имота,потребените услуги и тяхната стойност. Както правилно е приел и ПРС,в случая е без значение на чие име е водена партидата,доколкото от значение е собствеността на имота,липсват твърдения или данни по делото върху имота да е учредено право на ползване на друго лице,което да освобождава ответника от качеството на потребител на Вик

услуги ,съгласно чл. 3 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.Уговореното в нот.акт за дарение от 1992г. право на обитаване на майката на ответника- Р. Ф.а в процесния имот няма характера на учредено право на ползване ,а дори да се приеме,че дарителката си е запазила правото на ползване на имота, то същото е погасено с нейната смърт през 2012г.,а искът по чл.422 ГПК касае непогасени задължения за ползвани ВиК услуги за периода 2019г.-2022г.

Ответникът като собственик на водоснабден имот за процесния период е потребител на ВиК услуги и дължи плащане на стойността на доставената до имота му вода.Не са ангажирани доказателства сумата от 616,36лв., представляваща стойността на ползвана вода за периода 30.10.2019г.до 29.05.2022г.да е изплатена от В. Ф..Съгласно чл.33 ал.2 от ОУ потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране.След като ответникът не е заплащал стойността на ползваните ВиК услуги в 30-дневен срок от датата на фактуриране за всеки отделен месец,същият е в забава и дължи на ищеца обезщетение в размер на законната лихва по чл.86 ЗЗД и съгласно чл.44 от ОУ,която е в размер на 101,94лв.за периода 29.11.2019г.до 21.11.2022г.

Правилни и обосновани са изводите на ПРС,че вземането на „Ви К“ЕООД гр.Плевен за горепосочените суми-главница и лихва не е погасено по давност. Вземанията на ищеца в качеството му на ВиК оператор за доставеното количество вода безспорно имат характера на периодични плащания,които се погасяват с кратката тригодишна давност,съгласно чл.111,б.„в“ЗЗД,като давността тече за всяко едно периодично вземане поотделно. Съгласно чл.422 ал.1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срока по чл.415 ал.4 .В случая едномесечният срок по чл.415 ал.4 ГПК за предявяване на иска е спазен.Искът по чл.422 ал.1 ГПК за съществуване на вземането се счита предявен от 29.11.2022г.,от който момент давността е прекъсната.В мотивите към т.9 от ТР на ОСГТК на ВКС №4/18.06.2014г.по т.д.№4/2013г.е прието,че с разпоредбата на чл.422 ал.1 ГПК е създадено изключение от общото правило, че искът се счита предявен от постъпване на ИМ в съда,съгласно чл.125 ГПК.Материалноправните последици се изразяват в прекъсване течението на погасителната и придобивната давност,спиране течението на

давността, право на законни лихви и на добиви от вещта. Съгласно чл. 115, б. „ж“ от ЗЗД давността не тече докато трае съдебният процес относно вземането. Доколкото искът по чл. 422 ГПК се счита предявен от 29.11.2022 г., до приключване на настоящото производство с влязъл в сила съдебен акт давност относно процесните вземания не тече.

Претенцията за главница е за услуги, фактурирани за период 30.10.2019г. – 25.05.2022г., а изискуемостта на всяко отделно вземане по фактурите, съгл. чл. 33 ал. 2 от ОУ е възниквала след изтичане на 30-дневен срок след датата на фактуриране. За първото периодично вземане изискуемостта е настъпила на 30.11.2019г., от който момент съгласно чл. 114 ЗЗД започва да тече давността. Към датата на подаване на исковата молба по смисъла на чл. 422 от ГПК - 29.11.2022г. тригодишната давност за това вземане не е изтекла. За всяко следващо вземане, давността е започвала да тече с един месец по-късно от предходното, като нито едно от вземанията не е погасено с кратката тригодишна давност. В този смисъл правилни и обосновани са изводите на ПРС, които Окръжният споделя, че след като искът се счита предявен на 29.11.2022г., тригодишната погасителната давност по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД върху всяко едно от периодичните платежи, не е изтекла както за главниците по отделните фактури, така и за лихвите върху тях. В този смисъл неоснователно е направеното от особения представител на ответника възражение за погасяване на вземането на ищеца по давност.

По изложените съображения, Окръжният съд приема, че вземането на ищеца за горепосочените суми-главница 616,36 лв. и лихва за забава 101,94 лв., за които е издадена заповед по чл. 410 ГПК от ПРС по ч. гр. д. № 62842/2022г. по описа на същия съд е доказано по основание и размер. Искът с правно основание чл. 422 ГПК е основателен, доказан и следва да бъде уважен изцяло. Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на депозиране на заявлението - 29.11.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

След като е стигнал до същите правни изводи, ПРС е постановил едно правилно и законосъобразно решение, което на основание чл. 271 ал. 1 ГПК следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на процеса и на осн. чл. 78 ал. 3 ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемото дружество направените разноски за настоящата инстанция в размер на 450 лв., от които 150 лв. юрисконсултско възнаграждение

в минимален размер и 300лв.внесено възнаграждение за особения представител.

Относно частната жалба

В производството пред ПРС ответникът В. Ф. е призован по реда на чл.47 ГПК чрез залепване на уведомление на постоянния му адрес.На основание чл.47 ал.6 ГПК съдът е постановил да се изпрати писмо до АК Плевен за определяне на особен представител на ответника.С писмо на АК за такъв е определен адвокат З. Т. ,като в същото е посочено адвокатско възнаграждение в размер на 400лв.С разпореждане на ПРС №4548/19.04.2023г.съдът е определи адвокатско възнаграждение за адвокат Т. в размер на 300лв.,като с оглед разпоредбата на л.47 ал.6 ГПК е преценил материалния интерес,на ищеца е указано да внесе този депозит и същият е внесен.

За да остави без уважение искането на адвокат Т. за определяне на възнаграждение в размер на 400лв,многократно уточнявано,ПРС е приел,че предмет на спора е вземане общо в размер на 718,30лв.-главница и лихви,като за същото ,съгласно чл.7,ал.2,т.1 от Наредба №1/2004г.за мин.размери на адв.възнаграждения при интерес до 1000лв.,мин.размер на адвокатското възнаграждение е 400лв.Позовавайки се на разпоредбата на чл.47 ал.6 ГПК, ПРС е приел,че в случая делото е с по-нисък материален интерес от една страна,а от друга,че е налице ниска фактическа и правна сложност на делото, поради което е счел,че възнаграждението за адвокат Т. следва да е в размер на 300лв.,т.е. под минимума,определен в наредбата,който е 400лв. Окръжният съд изцяло възприема тези съображения на ПРС като правилни. Съгласно чл.47 ал.6 ,изр.второ ГПК възнаграждението на особения представител се определя от съда,съобразно фактическата и правна сложност на делото ,като размерът може да бъде и под минималния за съответния вид работа ,съгласно чл.36 ал.2 ЗА,но не по-малко от една втора от него.Делото не е с правна и фактическа сложност,пред ПРС са проведени две открити съдебни заседания и с оглед материалния интерес в размер на 718,30лв.общо за главница и лихви,са налице предпоставките на чл.47 ал.6 ГПК и правилно ПРС е определили размер на адв.възнаграждение от 300лв.,под установения в наредбата мин.размер от 400лв.Изводите на ПРС съвпадат с тези на

въззивната инстанция, поради което обжалваното определение по реда на чл.248 ГПК следва да бъде потвърдено.

Цената на иска е под 5 000лв.и съгласно чл.280 ал.3,т.1 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

В частта за разноските по чл.248 ГПК решението е с характер на определение и съгласно чл.248 ал.3 ГПК в тази част също е окончателно и не подлежи на обжалване.

Водим от горното , Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на осн.чл.271 ал.1 ГПК решението на Плевенски Районен съд ,V-ти гр.с.№1067 от 19.07.2023г.,постановено по гр.д. №1102 за 2023г.по описа на същия съд.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 във вр.с чл.78 ал.8 ГПК В. Ц. Ф.,ЕГН ***** от гр.***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ и КАНАЛИЗАЦИЯ” ЕООД гр.Плевен,ЕИК 824106518, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „Сан Стефано” № 25,представявано от управителя инж.К. Т. деловодни разноски за въззивната инстанция **в размер на 450лв.**

Решението в горепосочената му част е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

ПОТВЪРЖДАВА на основание чл.278 ал.4 ГПК определение на Плевенски Районен съд №3988 от 10.09.2023г.,постановено по гр.д. №1102/2023г.по описа на същия съд.

Решението в горепосочената му част е с характер на определение,което не подлежи на обжалване,съгласно чл.248 ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____